

מסורת הש"ס

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כב.

עין מושפט
גר מצוה

קלף א ב טושי' יד קימן
שעה ספיק' ח
כג"ה:
קלף ג ח"י פ"ה מהל'
אכל ה' ה' טושי' ח
ספיק' ח:
קלף ד ח"י ש"ס פ"ו
הלכה ד טושי' שס
ספיק' ח:
קלף ו ח"י פ"ו מהל'
שמיטה הלכה י
ספיק' ח:
קלף ז טושי' שס פ"ו
ספיק' ח:
קלף ח ח"י פ"ה מהל' אכל
הלכה ד טושי' שס
דרכין ד טושי' שס פ"ו
ספיק' ח:
קלף ט ח"י ש"ס פ"ו
הלכה ט טושי' שס
ספיק' ח טושי' שס פ"ו

מוסף רש"י

ל"ה. מנפיקים ה"ה (חולין)
י. שירקא דמיעא
דנפיק אגב דוחקא.
גל"ה. ודחוקא כהן
מנפיקים ומולין אמה
מהם דחוקא (שם). אמר
מאן דרואה. אהד מן
התלמידים מי שחא ולא
טריט שמו (ב"ב נ"ד). ולא
היו זכורין אלו שדרכיו
התלמידים מי הם (חולין י.).
אזכור ואסיק. לפרש
דשכח לאתריה דרבי אכל
כריה דרבי חייא בר אבא.
ושאגמרא לשגמרא
דמיסמיה. ד"ר חייא בר
אבא ואתגמרא משמיה אל
אמר הלכה כר' שמעון או
לא (שם).

רבינו חננאל (המשך)

הירושלמי אפי"ו מבבא
דאבולא אתחילו ליימיה.
ירושלמי הרי שבא ומצא
(אבול) בחור ביתו, בשני
ובשלישי מונה עמחון.
ברביעי מונה לעצמו.
ד' שמעון אומר, אפילו
אם בשני משלים עמחון.
אמר ר' ירמיה בן לוי
הלכה כר' שמעון. בשאין
(הוא) גדול משפחה, אבל
אם הוא גדול משפחה
מונה לעצמו, כר' סינא
שחורה לר' יעקב ארפנטא,
סבין שאתה גדול מנה
לעצמי. על כל המדע
המורה מטתו משוכה,
על אביו ועל אמו מנוחה.
אלא אם היה ערב סבת
או ערב יום טוב או שהיו
גשמים מולין על מטתו,
הרי זה משובח. על כל
המדות אם רצה שלא
למטע בעסקי אלא (אם)
רצה לישא וליתן בסחורו
כל היום והרשות בידו.

א' צינוריה ה"ה אפילו
בכפיה משלים עמחון ויכנס
פסוק ג"ל עמחון ויכנס
בחו' מן ד"ה דלפ"ה כס'
הירושלמי וכן ג"ל צנוריה
ובני.

הלך גדול הבית לבית הקברות שהוא. פי' מי מונה לעצמו או
לא דשמה כיון שהוא טרוד בעניני מנה ונשעמוהו הם שמע
גם הוא ימנה עמחון או שמה מונה לעצמו ולא ידענה מאי הו' דינא
נגדול הבית שבה ממקום קרוב אל מונה עמחון הו' הוא עיקר
ויש ליתן טעם ולומר שהוא מונה
לכדו הו' הוא וזו יודע האצילות או
טעם להיך דהו' הוא משום המה הלך
ימנה עמחון:

דאמא בנו תלמא יוסי. כשאתא
גדול הבית בחור ג' ימים
מונה הוא עמחון וכדאמרין לעיל ג'
ימים הראשונים מונה עמחון וקשיא לי
דהא קיי"ל כר"ש דלפ"ה ביום ו' מונה
עמחון כדאמרין לקמן וא"כ מה לי
חור ג' מה לי לאחר ג' וגדלה ממך
ה"ג דלפ"ה לר"ש (כר יוסי) הו' חילוק
דחור ג' ואחר ג' מקום רחוק שפי'
הא דלמא בנו תלמא יומי מונה עמחון
אפי' בא ממקום רחוק אלא לבתר
תלמא יומי ממקום קרוב אפי' חור
ו' מונה עמחון ובסמוך פירש אפי'
לר"ש אחיה ח' מילתא ועוד יש לפרש
דה"פ הלך גדול הבית לבית הקברות
מהו למיבטי' ליה אם אותו שבה
מונה עס הנשארין וכן פי' ר' יוחנן
ו"ל והוא כשיש גדול הבית בבית או
מונה עמחון הכא אלא ממקום קרוב
ומאלא אכלים שאפי' שאלותם חל
מקדש לשל מאלא יוס או יומים יקיים
עמחון ו' לרבנן כשבה גדול הבית חור
ג' ימים שפירש גדול הבית ג' ימים
ולר"ש אפי' ביום השני דדוקא כשיש
גדול הבית בבית כי אז בעל אכלס
והכי פי' איבעיא להו הלך גדול הבית
לבית הקברות פי' הלך ללות מנה עד
עיר אחרת וקברו שם מהו שיהא מונה
עמחון אותו שבה אלא אכלס שבעיר
שמה בה מונה עמחון אפי' שאין
גדול הבית עמחון שם (ואל לא) דהא
דבעינן גדול הבית בבית למעוטי ה"ה
נמי קאמי אפי' ידע כהא אצילות

וסיין בה או דלמא לא אתא למעוטי אלא היכא דאיתא גדול הבית בדוכתא אחריתי דלא ידע
כיון ידע כהא אצילות חשיב אצילות ידיהו עיקר ובעל האורח גביהו א"ל מונה עמחון והתניא מונה לעצמו לא קשיא הא דלמא גדול
הבית בנו תלמא יומי מבית הקברות דא' הוא מונה עמחון וגם האורח מונה עמחון א"ל מונה עמחון ויכנס א"ל מונה עמחון ויכנס
שמעון הא דלא אתא גדול הבית בנו תלמא יומי דלא חשיב אצילות ידיהו עיקר דלימני הא דלמא מעלמא כדדיהו מאחר שאין גדול
הבית מונה עמחון ולא מיבעיא לרבנן שאין גדול הבית מונה עמחון כי לא אתא בנו תלמא אלא אפי' לר"ש דלמא אפי' ביום ו' מונה עמחון
ה"מ אחר דלא הו' ידע ביה בתחילה ובעל לגביהו כיון דגדול הבית נמי מני כדדיהו והם תחילה האצילות ועיקר יומי מונה עמחון
ידע בתחילה האצילות אכל החור מבית הקברות שהיה בתחילה האצילות חיו מונה עמחון היכא דלא אתא בנו תלמא יומי בין אם
יש גדול הבית בין אם אין גדול הבית כי הא דל"ל רב לנבי הלפניו דלמי בנו תלמא החור מבית הקברות בנו תלמא לימנו כדדיהו דלא
אתו בנו תלמא יומי מימני לנפשיה עכ"ל ו"ל הירושלמי הרי שבה ומאלא אכל בחור ביתו בשני ובשלישי משלים עמחון כדדיהו מונה לעצמו
לר"ש אומר אפי' ב' משלים עמחון ריב"ל אומר הלכה כר"ש כשיש גדול המשפחה בבית אכל כשאין גדול המשפחה מונה לעצמו ולפי
הירושלמי היה נ"ל דלמי פוסק כר"ש אלא כשיש גדול המשפחה בבית אכל אם אין גדול המשפחה הלכה כרבנן דבית ג' ימים
מונה עמחון לאחר ג' מונה לעצמו ולפי' אחי שפיר אפי' אלינא דהלכמא דלמי בנו תלמא לימנו ו' כדדיהו כגדול הבית בבית דכמו
שאין גדול הבית הלכמא כרבנן כמו כן כגדול הבית עמחון והו' דינא כרבנן:

מהדריהו אפי' אתחילו שנו. אכל אותם ההולכים עס המה משפחתם הגולה בין גדול הבית עמחון והו' דינא כרבנן וכן המנהג
ובירושלמי חיו כן דהיי תנן מנה שהולכו אותו ממקום למקום כגון אלו דקבצין במקום אחר אית תני אלו שכלן מונין משיא
המה ואלו ששם מונין משפחתם הגולה ואית תני הו' והי משפחתם הגולה ורב סימין בשם ריב"ל הכל הולך אחר גדול המשפחה ר' יעקב בשם
ר' יוסי לחומרין מהו לחומרין ששם היה גדול המשפחה כאן ואלו שכלן מונין משיא המה ואלו ששם מונין משפחתם הגולה וגדול המשפחה
עס אלו ואלו מונין משפחתם הגולה וקשיא מהו לחומרה כאן וזמין אוליין לקולא בחר גדול הבית כגון שגדול המשפחה כאן שכולם מונין
משיא המה מן הבית דהו' קולא לכן נראה לפרש ששם גדול המשפחה כאן מונין מיד ומתחילין להתאכל עמו לכבודו מיד כשישמעו
אפי' של צפוי אכל עיקר אצילות יתחילו למנות משפחתם הגולה וכן איתא כדדיהו ר"ג וזוהי דמכא "אחמיה סליק אחיה עמה
אמר ליה רבי מנא כיון שיש גדול הבית משפחת גבי אחך שלוק שגדול המשפחתם הרב פירש שהש"ס חיו מתלק כן:

מעשה

הלך גדול הבית לבית הקברות. אחר מעמו לקבצו ושהה שם ג'
ימים: מהו. מי חשיבין ליה כמאן דהו' בביתיה הו'איל וזלורך המה
הלך אחר: מונה עמחון. דאצילות שלהם התחילה משמחו פניהם מן
המה ואצילות של גדול (ו) עד שיקטום הגולה: לבני הלפניו. מקום:

דלא אוליוס כפר ערסא. דמאן דלחיל
בחר ערסא לא חייאל עליה אצילות
עד שנקטום הגולה כשמולין המטה
מבבל לא"י לקבור ואין כל הקרובים
כולם יכולין לעלות עד א"י ומליין
המה פרסה או מיל וחוריס: מבי
אהריוס אפי' מוכא מכא דאבולא.
משער החילון של העיר ומגדשה
דלחיתו לביתא: אפילו מנו. ימי
אצילות אפי' דלא נקבר המה עד
ימים רבים ואפי' דלחיתו חיו חל
עד שיקטום הגולה לרדכי דלא
מחו חורמסם כנקטום הגולה: ה"ג
והוא שלא עמדו מנחמין מאלא. שבה
בשביעי שחרית עד שלא עמדו
מנחמין אלא זה שבבית: נעשו
לעמוד. מנענעים ורזים לעמוד:
אמר מאן דהו'. אדם אחד מאן
דכיה: ממוסיה דמריה. מ"ר אכל
כריה דרבי חייא או רבי ירמיה: אין
הלכה אחר. כלומר מן הלכה כרבי
שמעון: מדהא מעמו. מנה להו'איל:
ממעט בעסקו. כגון סחורה:
ר"ה

כרשב"ג בטרירות דחנן בני מעים שניקבו וליחה סוחמתן כשרה דברי
רשב"ג מאי ליחה אמר רב כהנא שירקא דמיעא דנפיק אגב דוחקא י"אמר
מאן דהו' אזכור ואסיק ואגמרא לשמענתא מפומיה דמריה כי סליק אשכחיה
לר' אבא בריה דרבי חייא בר אבא א"ל אמר מר הלכה כרשב"ג בטרירות
א"ל אנא אין הלכה אמרי כר"ש באבל מאי א"ל פלוגתא וינהו דאיתמר רב
חסדא אמר הלכה וכן א"ר יוחנן הלכה ר"ג אמר אין הלכה וינהו הלכה כרשב"ג
בטרירות והלכה כר"ש באבל י"אמר שמואל הלכה כרברי המיקל באבל
ועל כל המתים כולן ימרחו ממותו הרי זה משובח על אביו ועל אמו הרי
זה מנוחה היה ערב שבת או ערב יום טוב (ה) הרי זה משובח שאינו עושה
אלא לכבוד אביו ואמו ועל כל המתים כולן י"רצה ממעט בעסקו רצה אינו
ממעט

וסיין בה או דלמא לא אתא למעוטי אלא היכא דאיתא גדול הבית בדוכתא אחריתי דלא ידע
כיון ידע כהא אצילות חשיב אצילות ידיהו עיקר ובעל האורח גביהו א"ל מונה עמחון והתניא מונה לעצמו לא קשיא הא דלמא גדול
הבית בנו תלמא יומי מבית הקברות דא' הוא מונה עמחון וגם האורח מונה עמחון א"ל מונה עמחון ויכנס א"ל מונה עמחון ויכנס
שמעון הא דלא אתא גדול הבית בנו תלמא יומי דלא חשיב אצילות ידיהו עיקר דלימני הא דלמא מעלמא כדדיהו מאחר שאין גדול
הבית מונה עמחון ולא מיבעיא לרבנן שאין גדול הבית מונה עמחון כי לא אתא בנו תלמא אלא אפי' לר"ש דלמא אפי' ביום ו' מונה עמחון
ה"מ אחר דלא הו' ידע ביה בתחילה ובעל לגביהו כיון דגדול הבית נמי מני כדדיהו והם תחילה האצילות ועיקר יומי מונה עמחון
ידע בתחילה האצילות אכל החור מבית הקברות שהיה בתחילה האצילות חיו מונה עמחון היכא דלא אתא בנו תלמא יומי בין אם
יש גדול הבית בין אם אין גדול הבית כי הא דל"ל רב לנבי הלפניו דלמי בנו תלמא החור מבית הקברות בנו תלמא לימנו כדדיהו דלא
אתו בנו תלמא יומי מימני לנפשיה עכ"ל ו"ל הירושלמי הרי שבה ומאלא אכל בחור ביתו בשני ובשלישי משלים עמחון כדדיהו מונה לעצמו
לר"ש אומר אפי' ב' משלים עמחון ריב"ל אומר הלכה כר"ש כשיש גדול המשפחה בבית אכל כשאין גדול המשפחה מונה לעצמו ולפי
הירושלמי היה נ"ל דלמי פוסק כר"ש אלא כשיש גדול המשפחה בבית אכל אם אין גדול המשפחה הלכה כרבנן דבית ג' ימים
מונה עמחון לאחר ג' מונה לעצמו ולפי' אחי שפיר אפי' אלינא דהלכמא דלמי בנו תלמא לימנו ו' כדדיהו כגדול הבית בבית דכמו
שאין גדול הבית הלכמא כרבנן כמו כן כגדול הבית עמחון והו' דינא כרבנן:

מהדריהו אפי' אתחילו שנו. אכל אותם ההולכים עס המה משפחתם הגולה בין גדול הבית עמחון והו' דינא כרבנן וכן המנהג
ובירושלמי חיו כן דהיי תנן מנה שהולכו אותו ממקום למקום כגון אלו דקבצין במקום אחר אית תני אלו שכלן מונין משיא
המה ואלו ששם מונין משפחתם הגולה ואית תני הו' והי משפחתם הגולה ורב סימין בשם ריב"ל הכל הולך אחר גדול המשפחה ר' יעקב בשם
ר' יוסי לחומרין מהו לחומרין ששם היה גדול המשפחה כאן ואלו שכלן מונין משיא המה ואלו ששם מונין משפחתם הגולה וגדול המשפחה
עס אלו ואלו מונין משפחתם הגולה וקשיא מהו לחומרה כאן וזמין אוליין לקולא בחר גדול הבית כגון שגדול המשפחה כאן שכולם מונין
משיא המה מן הבית דהו' קולא לכן נראה לפרש ששם גדול המשפחה כאן מונין מיד ומתחילין להתאכל עמו לכבודו מיד כשישמעו
אפי' של צפוי אכל עיקר אצילות יתחילו למנות משפחתם הגולה וכן איתא כדדיהו ר"ג וזוהי דמכא "אחמיה סליק אחיה עמה
אמר ליה רבי מנא כיון שיש גדול הבית משפחת גבי אחך שלוק שגדול המשפחתם הרב פירש שהש"ס חיו מתלק כן:

(א) חולין כ' ע"ה. (ב) חולין כ'
(ג) וינא כ"ה. (ד) חולין ג'
(ה) חולין כ"ה. (ו) חולין כ"ה.
(ז) חולין כ"ה. (ח) חולין כ"ה.
(ט) חולין כ"ה. (י) חולין כ"ה.
(יא) חולין כ"ה. (יב) חולין כ"ה.
(יג) חולין כ"ה. (יד) חולין כ"ה.
(טו) חולין כ"ה. (טז) חולין כ"ה.
(יז) חולין כ"ה. (יח) חולין כ"ה.
(יט) חולין כ"ה. (כ) חולין כ"ה.
(כא) חולין כ"ה. (כב) חולין כ"ה.
(כג) חולין כ"ה. (כד) חולין כ"ה.
(כה) חולין כ"ה. (כו) חולין כ"ה.
(כז) חולין כ"ה. (כח) חולין כ"ה.
(כט) חולין כ"ה. (ל) חולין כ"ה.

הגהות הב"ח

(א) נ"ב ה"ה ע"ה או עירי
או שהיו גשמים
מולין על מטתו הו'
משובח: (ב) ר"ש ר"ה
מונה כי אצילות של גדול
לא התחיל עד שיקטום
הגולה:

גליון הש"ס

גם רצה שפסקו בספק.
עין לקמן דף כ' ע"ה
מסמות ד"ה א' ינא:

רבינו חננאל

ואפילו הלך גדול הבית
לבית הקברות, ובא בתוך
שלישה מונה עמחון. בא
לאחר שלשה ומצא שהלך
גדול הבית לפני הקברות
מונה לעצמו. כדאמר ליה
רב לבני העלובין, דאית
בנו תלמא לימנו בהדריהו,
דאית לבתר תלמא לימני
לנפשיה. בא ממקום רחוק,
בתוך שלשה מונה לעצמו,
סיכן ואילך אפילו בא
ממקום קרוב מונה לעצמו.
ר' שמעון אומר אפילו
(בא) ביום שביעי, בא
ממקום קרוב מונה עמחון.
ואוקמה ר' יוסי בן שואל,
והוא שבא ומצא מנחמין
אצל אבילין, כלומר
עדיין לא נסתלקו מן
האבלות, כדאמרין מקצת
היוס כבולו. ואיבעיא
להו, ניעצרו האבילין
לעמוד ובה ממקום קרוב
ומצאן שערין לא עמדו
מחו, ועלתה בתין. אפי'
משמיה דר' יוחנן. הלכה
כר' שמעון באבל, הא
דאמרין דאמר שמואל
הלכה כדברי המיקל.
הא דאמרין בגריה
בהרין אחיה. הילכא
כרבן שמעון בן גמליאל
בטרירות, כבר פירשנוה
בשחיטת חולין, ופשוטה
היא. אמר להו רבא
לברי מחזא. אמתין דלא
אוליוו בחר ערסא, מבי

